

kun anbefale mit Forslag til Vedtagelse, fordi det ikke er grundet paa et Skjøn men grundet virkelig paa praktisk Erfaring, og det har derfor den Fordel at være et Forslag, som det, naar det bliver vedtaget her, p. a. ingen Maade vil falde mig vanskeligt at kunne forsvare senere med Grunde, som jeg i Virkeligheden selv tillægger Vedtøining.

Kjær: Som det vil ses, har jeg tilladt mig at stille et Underændringsforslag til det af 6 ærede Medlemmer stillede Forslag om en Lønningssforhøielse af 2 p. til de menige Soldater. Den ærede Ordfører for de 6 Herrer, som have stillet Ændringsforslaget, har allerede meget stærkt fraraadet at gaa ind paa mit Underændringsforslag, men han har ogsaa indskraanet sig dertil, uden i Virkeligheden at sige hvorfor. Jeg havde ønsket, at det ærede Medlem havde ledsaget sin stærke Fraraaden af mit Forslag med en grundig Motivering, thi er han i Stand til ved en saadan Motivering at godtgjøre for mig og det høie Æng, at det er overflødig at give Soldaterne dette Tillæg, og at de da derved vilde komme til at leve for godt, er jeg villig til at tage mit Forslag tilbage; men en ven og har Paaastand som den, der blev fremsat om, at de Herrer ikke have villet stille et saadant Forslag, fordi de finde, at Soldaterne ikke bør have et større Tillæg end 2 p., og ikke bør have mere end 10 pCt. Tillæg til deres Lønning, lig med de Embedsmænd, der omhandles i deres Forslag, er ikke nogen Grund for mig. Jeg havde som sagt ønsket og tillige haabet, at det ærede Medlem havde ledsaget sin stærke Fraraaden af mit Forslag med en Motivering, men det har han ikke gjort; han har aldeles ladet det staa hen for hvad det er, og derfor skal jeg heller ikke indlade mig videre derpaa. Det glædede mig at høre den høitærede Finantsminister, thi for det Første omtalte han ikke mit Forslag med et Ord, og for saa vidt jeg maa betragte hans Tausshed som en Tilslutning, er jeg naturligvis tilfreds. Dernæst lagde jeg Mærke til, at han udtalte, at Sagen, hvis Folkethinget og Landsthinget bleve enige, ikke vilde møde nogen Vanskelighed fra hans Side, hvilket er mig ligesaa kjært, idet jeg nærer Haab om, at mit Forslag, hvis det vedtages her, hvad jeg haaber, ogsaa vil blive vedtaget i det andet Æng. Derimod er jeg mindre veltilfreds med den høitærede Krigsminister. Det gjør mig ligesom ondt, at han meget bestemt fraraadede mit Forslag, thi hans Ord have unegtelig en stor Vægt i den Slags Spørgsmaal. Jeg kan ikke sige, at den høitærede Krigsminister, saaledes som den ærede Ordfører for de 6 Herrer, der have stillet Ændringsforslaget, ikke ledsagede sine Udtalelser med en Motivering; det gjorde han ganske vist. Han gik endog saa vidt, at han sagde, at naar Soldaten fik en Forhøielse af 2 p. — ja han satte rig-

tignok dette i Forbindelse med det af ham stillede Forslag, der omtaler Naturalforpleining, altsaa ikke et Tillæg paa den Maade, som Forslaget er stillet baade af de 6 Herrer og af mig, vilde Soldaten kunne faae en Kost, som kunde give ham tilstrækkelig Næring og tilstrækkelige Kræfter til at udføre sine militære Pligter. Den høitærede Krigsminister maa forlade mig, naar jeg siger, at dette forekommer mig at være meget tvivlsom. Det er vistnok meget vanskeligt baade for den høitærede Krigsminister og for nogen som helst Anden nøiagtigt at udmaale, hvor meget der skal til en Soldats Næring, for at han kan vedligeholde de fornødne Kræfter til at udføre det Arbejde, man paalægger ham. Den høitærede Minister vil vistnok indrømme, at allerede iblandt selve Individuellerne er stor Forskjel i saa Henseende, idet den ene kan vedligeholde sine Kræfter ved Mindre end den Anden. At sige om samtlige Soldater, at de for saa og saa meget kunne vedligeholde den fornødne Kraft og Styrke til at udføre, hvad der fordres af dem, er i mine Dine mildest talt et meget elastisk Begreb. Fremfor Alt er jeg ikke af den høitærede Krigsminister og endnu mindre af den ærede Ordfører for de 6 Herrer bleven overtydet om, at Lønningen, naar de af mig foreslaaede 4 p. bleve lagte til den nuværende Lønning, vilde være blot nogenlunde antændig, vilde være en Lønning, der nogenlunde vilde sætte Soldaten i Stand til at forskaffe sig en Kost, der, for at blive ved den høitærede Ministers Udtryk, kunde vedligeholde hans Kræfter. Jeg forstaaer ikke, hvorledes man kan fremsætte en saadan Paaastand; sammenholdt med den Motivering, man hører overfor under Tilfældet, lyder den overordentlig komisk. Det vil endnu være i frisk Minde, hvad der under Behandlingen af den tidligere foreliggende Lønningsslov fra flere Sider fremsattes om, at Familier med en Indtægt af flere Tusind Daler om Aaret vare nær ved at dø af Sult. Er dette Tilfældet, siger jeg, at det lyder meget ironisk, at en Soldat, naar der henfæses til den Dyrhed, der er paa alle Livsformønderheder, hvilken lige saa godt rammer Soldaten, som enhver Anden, for 24 p. om Dagen skulde kunne forskaffe sig en Bepissing, som kan kaldes antændig, og som er tilstrækkelig til at vedligeholde hans Kræfter; det forstaaer jeg ikke. Allerede da vi i 1867 forhandlede Hærløven, stillede jeg i Forening med 3 andre Medlemmer, hvoraf de 2 endnu ere Medlemmer af dette Æng, et Forslag om en Forhøielse af Soldatens Lønning, uagtet Livsformønderhederne da ikke vare nær saa dyre, som nu. Vi bleve dengang stærkt bekæmpede, og ikke mindst af den daværende Krigsminister, der for saa vidt var af samme Mening som den nuværende, som han var aldeles sikker paa, at Soldaten kunde komme godt ud af det med 20 p. om Dagen. Jeg har imidlertid nogen Erfaring i saa Henseende. Det er allerede nogle og tyve Aar,